

РЕШЕНИЕ

№ 6076

гр. София, 30.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 01.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7524** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.233 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. В. П. от [населено място], [улица] със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, офис 19 чрез адв. А. С. – А. от САК срещу ЗАПОВЕД рег. № з-9151 от 16.08.2011 г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от 6 месеца на основание чл.224, ал.2, т.4, чл.226, ал.1, т.3 ЗМВР вр. чл.227, ал.1, т.12 ППЗМВР. В жалбата се поддържат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради съществено нарушение на процесуалните правила, противоречие с материалните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържат се съображения за нарушение чл.59, ал.2, т.4 АПК, тъй като описаната фактическа обстановка не кореспондира с посочените правни основания, както и липса на конкретизация, какви точно служебни задължения не са изпълнени. Посочват се нарушения на чл.229, ал.1, ал.2 и ал.4 ЗМВР и чл.246, ал.1 ППЗМВР. Допълнителни съображения излага в писмени бележки от 08.12.2011 г. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени заповедта за наложено дисциплинарно наказание.

Ответникът директор на СДВР оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

В административната преписка се съдържа анонимен сигнал, получен по Интернет, за корупция на служител на МВР рег. № 3375 от 16.05.2011 г. В сигнала се посочва, че в началото на м.април на служители при сектор ПП-ОГПМ на СДВР бил раздаден списък с рег.номера на автомобили и фирми, които не трябва да бъдат спирани и проверявани, или ако са спрени – да не бъдат санкционирани. Заповедта била издадена устно от началника на сектора инсп. В. И., а списъкът се намирал в патрулните коли и КПП-та. Конкретен повод за заповедта били два случая с коли от този „списък”, които са били спирани за проверка, при която възникнал конфликт, тъй като шофьорите обяснявали, че са „спонсори на полицията” и не трябва да бъдат „закачани”. Сигналят съдържа списък на 12 конкретни автомобили и в него се посочва, че след като случаят станал медийно известен, списъкът е махнат от КПП-та и запазен в колите.

Във връзка със сигнала е изготвено становище рег. № 2651 от 26.05.2011 г. от Дирекция „Инспекторат” – МВР с предложение за извършване на съвместна проверка от служители на ГДКП-МВР и ГДОП-МВР. За сигнала и становището са уведомени директорите на ГДКП-МВР (писмо рег. № 2671/26.05.11 г.) и ГДОП-МВР. Със заповед № I-1357 от 27.05.2011 г. на главния секретар на МВР е назначена комисия за извършване на проверка по анонимния сигнал.

Установява се от изготвена справка рег.№ У-25165 от 16.06.2011 г., че комисията е снела 155 писмени сведения от ръководния състав и полицейските служители, осъществяващи наряд с АП и на КПП-тата при сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР. От снетите писмени сведения на полицейските служители било видно, че не били предоставяни списъци по АП и КПП-тата, съдържащи регистрационни номера на МПС, марка, модел и тяхната принадлежност към съответни фирми с цел да не бъдат спирани за проверка. Същото се установявало от писмените сведения на главен инспектор В. И. – началник на сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР. Инсп. В. И. свидетелства за осъществена среща с В. Н. – ръководител на звено „Ред, охрана и сигурност” във фирма [фирма], който отправил предложение за предоставяне за нуждите на патрулните автомобили здрави автомобилни части – втора употреба, но до сключване на договор за дарение не се стигнало. Комисията е установила, че за наличието на списък с МПС, които да не бъдат спирани, съобщават в своите писмени сведения единствено двама служители – К. И. и И. П.. Полицай И. лично се посочил като автор на анонимния сигнал до Дирекция „Инспекторат” на МВР, като твърди, че на 18.04.2011 г. му е съобщено за наличието на такива списъци от полицаи П. П. - командир на отделение, който от своя страна заявява, че не съществуват списъци. В хода на проверката никой от останалите служители на сектора не потвърдил сведенията на полицаите И. и П.. Комисията е изразила мнение, че двамата служители е следвало да докладват по съответния ред за наличието на списъци на основание т.44 и т.64 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР (Етичния кодекс). Комисията е направила извод, че в хода на проверката не са събрани данни в подкрепа на изнесеното в анонимния сигнал, както за наличието на списъци, така и за отдавано устно разпореждане от главен инспектор В. И.. Посочено е, че полицаите К. И. и И. П. не са изпълнили служебните си задължения да докладват по съответния ред при евентуално наличие на списъци, както и отдадено устно разпореждане за забрана за

спиране за проверка, което било нарушение на т.44 и т.64 от Етичния кодекс – дисциплинарно нарушение по чл.224, ал.2, т.4 ЗМВР и чл.227, ал.1, т.12 ППЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „порицание”.

Издадена е оспорената в настоящето производство заповед № з-9151/16.08.2011 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от 6 месеца на основание чл.224, ал.2, т.4, чл.226, ал.1, т.3 ЗМВР вр. чл.227, ал.1, т.12 ППЗМВР. В заповедта е прието, че полицай И. П. не е изпълнил служебните си задължения да докладва по съответния ред, при евентуално наличие на списъци, съдържащи регистрационни номера на МПС и принадлежността им към определени фирми, както и отдадено устно разпореждане за спиране и проверка, или ако са били спирани за извършено нарушение на ЗДвП, да не бъдат санкционирани, което деяние е квалифицирано като нарушение на т.44 и т.64 от Етичния кодекс.

Видно от ръкописното отбелязване върху заповедта същата е връчена на жалбоподателя на 17.08.2011 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 29.08.2011 г., т.е. в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен съд съобразно чл.233 ЗМВР, като съдът намира същата за ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна жалбата за ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.228, т.3 ЗМВР вр. чл.186, ал.1 ЗМВР съобразно основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.1 АПК.

Съгласно чл.246, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Оспорената заповед е мотивирана с извършване на нарушение на т.44 и т.64 от Етичния кодекс, с което е спазено изискването за посочване на разпоредбите, които са нарушени. От фактическа страна нарушението е описано като „да докладва за наличието на списъци...”. От друга страна с оглед посочването в оспорената заповед на справка рег. № У-25165/16.06.2011 г. и съгласно Тълкувателно решение №16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите на същата справка следва да се считат за част от мотивите на самия акт. Съдът приема, че заповедта е издадена във формата по чл.246, ал.1 ППЗМВР, с което не е допуснато отменително основание по чл.146, т.2 АПК. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви, както и изпълнението на процедурата по освобождаване от служба по специалния материален закон – ЗМВР и ППЗМВР, съдът следва да провери по повод на съдебния контрол.

Съгласно разпоредбата на чл.225, ал.1 ЗМВР - дисциплинарните наказания се налагат до 2 месеца от откриването на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл.223, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Установяването на нарушението става, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, който провежда процедурата по чл.229, ал.1 – 4 ЗМВР. Анализът на текстовете налага извода, че в конкретния случай извършеното нарушение следва да се счита за открито с представянето пред дисциплинарно наказващия орган (директор на СДВР) на справка рег. № У-25165/16.06.2011 г., изготвена от дисциплинарно разследващия орган. Цитираната справка е адресирана до директора на ГДКП, който в случая не е ДНО. Същата е изпратена и получена от директора на СДВР с писмо рег. № 3315/27.06.2011 г. (стр.27 от делото). Така материалите от дисциплинарното производство са постъпили при компетентния дисциплинарно наказващ орган на 27.06.2011 г., с оглед на което наложеното на 16.08.2011 г. дисциплинарно наказание е в срока по чл.225, ал.1 ЗМВР.

Съгласно чл.229, ал.1 ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Жалбоподателят е депозирал писмено обяснение от 05.08.2011 г., прието по реда на чл.10, ал.2 от Инструкция № I-1015/2006 г. с резолюция на ДНО от 15.08.2011 г. В обяснението си жалбоподателят посочва, че е видял въпросния списък на 06.05.2011 г. след завръщането си от отпуск, но не му обърнал внимание, тъй като в бордовия дневник има списъци на автомобили, с които се движи криминалния контингент. Никой не му бил заповядал устно или писмено да не спира автомобилите от списъка и той не знаел, за какво и този списък. Съдът приема, че е спазена процедурата по чл.229, ал.1 ЗМВР с полагането на резолюция по реда на чл.10, ал.2 от Инструкция № I-1015/2006 г. Липсата на изготвен протокол за изслушване на държавния служител съобразно чл.10, ал.1 от Инструкция № I-1015/2006 г. не е нарушение на дисциплинарното производство, тъй като двете хипотези в разпоредбата на чл.229, ал.1 ЗМВР са дадени алтернативно, чрез съюза „или” - да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Съгласно чл.237, ал.4 ППЗМВР органът не е длъжен да изслуша служителя (за което се съставя протокол), ако той е дал писмени обяснения. По изложените съображения съдът приема, че в хода на производството пред ДНО не са допуснати съществени процесуални нарушения във връзка с отменителното основание по чл.146, т-3 АПК.

Дисциплинарното наказание е наложено за нарушение на разпоредбите на т.44 и т.64 от Етичния кодекс. Съгласно т.44 от Етичния кодекс държавният служител не изпълнява заповед, нареждаща му да извърши явно незаконни действия. Ако счита, че дадена заповед или разпореждане е неправомерно, същият следва да посочи основанията си за това пред органа, който я е издал, или ако е необходимо, пред по-висшестояща инстанция. Съгласно т.64 от Етичния кодекс държавният служител не прикрива доведено до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване.

Установява се от справка рег. № У-25165 от 16.06.2011 г., че подаденият анонимен сигнал вх.№я-12863/26.05.2011 г. е приет за неоснователен, тъй като не са събрани безспорни и категорични данни за подкрепа на изнесеното в сигнала – всички служители от сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР, вкл. началникът инсп. В. И. не потвърждавали в писмените си сведения наличието на изнесените в сигнала данни. Единствените служители, които споменават са него, са наказаните полицаи К. И. и И. П., които по време на съвместен наряд на 16.04.2011 г. по АП – 221, за времето от 10.00 часа до 22.00 часа, около 17.00 часа на същата дата между [населено място] и [населено място] са спрели за проверка водач на лек автомобил „А. Q 7” със шофьор Д. М., която се представила за главен счетоводител на фирма „Н.” и започнала да крещи, че фирмата е спонсор на полицията и не е редно да я спират. Проверката на автоболила била отразена в нарядния дневник на АП.

Съдът приема, че с действията си посочените служители не са нарушили разпоредбите на т.44 и т.64 от Етичния кодекс. На първо място - няма издадена заповед, с която се нарежда на служителите да не спират за проверка или да не вземат отношение по административен ред за извършени нарушения на ЗДвП на автомобили по списък. Това обстоятелство се установява от справка рег. № У-25165/16.06.2011 г. След като няма издадена заповед, то не е възможно наказаният служител да не е изпълнил задължение по т.44 от Етичния кодекс, тъй като същото задължение касае изпълнението на заповед. Не е налице нарушение на т.64 от Етичния кодекс, тъй като не се касае за извършено правонарушение, което служителите са прикриват. След като не са потвърдени данните в анонимния сигнал, не е налице правонарушение. Фактът, че единият от наказаните служители е подал анонимния сигнал може да се приеме като потвърждение на противната теза - че същият в изпълнение на задълженията си по т.44 и т.64 от Етичния кодекс е потърсил начин да сезира компетентни служители на МВР за издадена неправомерна заповед или извършено правонарушение. По отношение на жалбоподателя обаче не се установява издаването на заповед или наличието на извършено правонарушение, за несъобщаването на които същият да бъде наказан. Жалбоподателят е категоричен в писмените си обяснения, че никой не му е заповядвал, устно или писмено, да не спира автомобилите от списъка и той даже не знаел, за какво е този списък. Тези негови твърдения, които категорично се потвърждават от изводите по справка рег. № У-25165 от 16.06.2011 г., не са взети предвид от ДНО в нарушение на задължението му по чл.35 АПК вр. чл.257 ППЗМВР. Дисциплинарно наказващият орган следва да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, като обсъди обясненията и възраженията на засегнатите лица. В конкретния случай не е ясно, защо служителят е наказан за неизпълнение на заповед и несъобщаване на правонарушение, каквито няма издадени или извършени. Липсват данни, както от преписката, така и изложени мотиви в оспорената заповед, за обсъждане на възраженията на жалбоподателя, че не е получавал устна или писмена заповед, нито знае, за необходимостта от съблюдаване на „евентуално наличие на списъци”. По изложените съображения не е налице неизпълнение на служебни задължения, изразяващо се в нарушение на т.44 и т.64 от

Етичния кодекс, което може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл.224, ал.2, т.4 и чл.226, ал.1, т.3 ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание по чл.227, ал.1, т.12 ППЗМВР. Заповедта е издадена при неправилно приложение на материалния закон - отменително основание по чл.146, т.4 АПК, поради което и на основание чл.172, ал.2 АПК следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените в производството разноски в размер на 380 лв. за адвокатско възнаграждение. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. П. от [населено място], [улица] ЗАПОВЕД рег. № з-9151 от 16.08.2011 г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца на основание чл.224, ал.2, т.4, чл.226, ал.1, т.3 ЗМВР вр. чл.227, ал.1, т.12 ППЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] 1303, [улица] да заплати на И. В. П. със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ет.6, офис 19 чрез адв. А. С. – А. на основание чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 380 (триста и осемдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: